

Arrest

nr. 184 680 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 april 2012 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 24 september 2012 de beslissing waarbij werd vastgesteld dat verzoeker geacht wordt afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag. Diezelfde dag trof de gemachtigde van

de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Verzoeker diende op 20 januari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 februari 2014 de beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 10 december 2014 de beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 3 januari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.01.2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

S.(...), S.(...) A.(...)-A.(...) (...)

nationaliteit: Bangladesh

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 20.02.2014, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor S.(...), S.(...) A.(...)-A.(...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 09.12.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)”

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 10 december 2014 eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan eveneens op 3 januari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: S.(...), S.(...) A.(...)-A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Bangladesh

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – zie punt 1.6.), thans de tweede bestreden beslissing, wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van verzoeker. Volgens verweerder beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid, zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

3.2. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor

de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

3.3. Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Daargelaten of de vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woord “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

3.4. Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°, van de vreemdelingenwet). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

3.5. De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nummer 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest met nummer 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied

verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

3.6. Ten overvloede wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

3.7. Daarenboven heeft, blijkens de gegevens van het dossier, de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig geacht om de bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag tot medische regularisatie. Op die manier heeft zij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.8. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 en van *“(…) de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”* Tevens maakt verzoeker gewag van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoeker d.d. 10.12.2014, artikel 9 ter, ongegrond is.

(…)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 20.01.2014. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard en verzoeker werd in het bezit gesteld van een AI.

Verzoeker wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

Dat verzoeker niet begrijpt waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaart!

De website van Kruispunt Migratie vermeldt 3 voorwaarden om verblijfsrecht te kunnen bekomen op grond

van art 9ter van de Vreemdelingenrecht.

Verzoeker is van mening dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en wenst deze dan ook toe te lichten.

1) Men moet reeds in België verblijven

"Een aanvraag om een medisch verblijf van langer dan drie maanden op basis van artikel 9ter kan niet ingediend worden in het buitenland. Personen in het buitenland komen soms wel in aanmerking voor een medisch visum.

De aanvraag 9ter kan in België zowel gedurende een legaal verblijf als vanuit illegaal verblijf ingediend worden. Er hoeven geen bijzondere omstandigheden bewezen worden die verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend. "

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker volledig aan deze voorwaarde voldoet.

Verzoeker verblijft reeds geruime tijd in België en diende zijn aanvraag dan ook conform deze voorwaarde in.

2) De ziekte vertoont een zekere ernst

"Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald moet er een reëel risico zijn dat:

-het leven of de fysieke integriteit van de vreemdeling in gevaar is, of

-dat de vreemdeling bij een terugkeer een onmenselijke of vernederende behandeling zou riskeren."

Ook aan deze voorwaarde voldoet verzoeker.

Verwerende partij stelt zelf in haar beslissing:

" In het aanvullend medisch getuigschrift van 17/10/2014 bevestigde dr R.(...) dat de betrokkene gekend is met militaire tuberculose met SIADH, leverfunctiestoornissen, galblaas microlithiasis en hypovitaminose D, alsook met hemorrhoiden...

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 20.01.2014. Verzoeker voegde in de loop van de procédure, 5 medische attesten, waarop de arts-adviseur zijn advies baseert.

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoeker kan zich echter niet akkoord verklaren met het advies van de arts-attaché dat stelt dat er geen overtuigende elementen weerhouden kunnen worden ter staving van een noodzaak tot verlengen van de duur van de behandeling met tuberculostatica.

Hoe komt de arts-attaché tot deze conclusie zonder verzoeker nog maar te onderzoeken?!

Het lijkt alsof verwerende partij alles doet om een negatieve beslissing te bekomen. Gemakkelijkheidshalve stellen dat er 'geen overtuigende elementen kunnen worden weerhouden' is flagrant onzorgvuldig!

Dat verzoeker niet begrijpt waarom DVZ in zijn beslissing stelt dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een ernstige bedreiging vormt voor zijn fysieke integriteit. Verzoeker lijdt immers aan tuberculose!

Het lijkt wel alsof men gewacht heeft tot de behandelingsperiode van 9 maanden voorbij is om een negatieve beslissing te kunnen nemen, zonder de actuele gezondheidssituatie van verzoeker werkelijk te willen beoordelen!

De behandelende geneesheer acht een regelmatige opvolging absoluut noodzakelijk, dat dit ook een indicatie is van de graad van ernst.

Dr. R.(...) vindt de juiste medische opvolging en medicatie absoluut vereist.

Bovendien dient verzoeker tot drie verschillende soorten medicatie in te nemen. Dat dit dan ook een indicatie geeft van de graad van ernst van de aandoening.

In dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoeker ernstig ziek is en behandeld dient te worden, stelt de arts-attaché van DVZ dat het aangehaalde medische probleem niet weerhouden kan worden.

Hoe kan een ziekte waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden kan spreken over een stabilisatie van de symptomen en men spreekt over een langdurige behandeling, geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Ook de ontvankelijkheidsbeslissing van DVZ geeft een zekere indicatie over de graad van ernst van de aandoening van verzoeker.

Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer tot een conclusie gekomen is die lijnrecht tegenover deze van de arts-attaché staat. Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer verzoeker wel heeft willen onderzoeken, en de arts-attaché zich slechts gebaseerd heeft op de medische attesten of slechts een deel ervan en hij nooit de intentie heeft gehad om de actuele situatie te kunnen bepalen. Dat dit duidelijk onzorgvuldig is van de arts-attaché.

Hieruit blijkt dat de arts-attaché tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien hij het dossier en verzoeker, grondig zou onderzocht hebben!

Waarom toont men geen enkele inspanning om de actuele toestand van verzoeker te onderzoeken?!

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk

geachte behandeling vermeldt.

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Verzoeker begrijpt niet hoe de arts-attaché tot zijn conclusie is gekomen! Verzoeker lijdt aan tuberculose! Dat dit wel degelijk een bedreiging voor zijn leven inhoudt!

Hij heeft intensieve en gepaste medische behandeling nodig, en dat dit dus wel degelijk een bedreiging inhoudt voor zijn leven!

Uit de motivering van de arts-attaché blijkt dat verzoeker reeds een vergevorderde aandoening van zijn ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens zijn aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden!

Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

DVZ dient te onderzoeken of zijn aandoening een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende: " Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert. "

Dat dit onredelijk is en onzorgvuldig van DVZ. In eerste instantie werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard! Dat dit dan ook reeds een indicatie geeft over de graad van ernst!

Dat DVZ rekening dient te houden met ALLE elementen in het dossier.

Het feit dat zij dit niet doet, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hoe kan een ziekte waarbij men een langdurige behandeling voorstelt geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ?? Verzoeker lijdt aan ernstige longproblemen! Dat de longen wel degelijk een vitaal orgaan zijn, en zijn aandoening wel degelijk levensbedreigend is!

Op basis van welke elementen is de arts-attache tot deze conclusie gekomen?

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

De arts-attaché stelt in zijn beslissing: "We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen met betrekking tot de verdere medisch-specialistische (pneumologische) opvolging in verband met de beschreven problematiek (militaire tuberculose met SIADH, hypovitaminose D, lumbago, leverfunctiestoornissen, galblaassludge/microlithiasis) na december 2013 (zoals bijvoorbeeld (een) consultatieverslag(en) en pneumologie) "

Het mag duidelijk zijn dat de arts-attaché onmogelijk een correcte beoordeling kon maken van het dossier van verzoeker omwille van een gebrek aan actualisering. Doch, mocht de nodige informatie niet beschikbaar zijn, kan deze op eerste verzoek opnieuw voorgelegd worden. Gelieve in de bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden. (zie stuk 3)

Zelfs in dit dossier heeft men dit aanvankelijk zo gedaan, maar blijkbaar enkel om te kunnen stellen dat de negen maanden verstreken zijn en niet om de actuele toestand te kunnen onderzoeken.

Meer nog, dat verwerende partij in dit dossier zelf om bijkomende informatie heeft gevraagd! Vervolgens stelt men dat deze aanvulling niet zou volstaan.

Indien verwerende partij bijkomende consultatieverslagen zou wensen, dient men deze op te vragen en dit in hun aanvraag te specificeren!

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de aandoeningen van verzoeker te bekomen!

De willekeur om dossiers voornamelijk onzorgvuldig en met gebrek aan het nodige onderzoek te behandelen maakt een flagrante schending uit van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Gelieve in de bijlage een afspraakbevestiging te vinden. Verzoeker dient op 28.05.2015 op onderzoek te komen op de dienst pneumologie.

Dat hij tot op heden intensief behandeld wordt en verwerende partij dient te onderzoeken of hij in Bangladesh toegang heeft tot de nodige zorgen.

Dat de behandelende geneesheer reeds opmerkte dat de voorziene behandelingsduur afhankelijk was van de algemene toestand.

Verwerende partij weigerde echter enig onderzoek en stelde zonder meer dat de standaardtermijn 9 à 12 was.

Uit de bijkomende afspraakbevestiging blijkt echter zeer duidelijk dat verzoeker tot op heden behandeld wordt.

Het is dan ook flagrant onredelijk van verwerende partij om het tegengestelde te beweren.

Verzoeker kan op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening heeft gehouden met de door hem aangehaalde elementen!

Indien de arts-attaché verzoeker onderzocht had, zou hij tot dezelfde conclusie gekomen zijn als de behandelende geneesheer, namelijk dat verzoeker ernstig ziek is en dat de enige oplossing recht op verblijf is voor hem.

Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot ongegrondheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest en de bijlages met de nodige zorg en aandacht hadden nagelezen. En het dossier of verzoeker met de nodige zorg onderzocht hadden.

Verzoeker voegde bij zijn aanvraag 1 standaard medisch getuigschrift, en verschillende bijlagen, ter verduidelijking.

Hij voegde, volledig volgens de ratio legis van art 9ter, een standaard medisch getuigschrift dat nog geen drie maanden oud was.

Dit getuigschrift was volledig en uitgebreid ingevuld, conform de wettelijke regelgeving.

Verzoeker voegde de extra medische attesten om een zo volledig en accuraat mogelijk beeld te geven over de aandoening!

Bovendien lijkt het wel of DVZ enkel en uitdrukkelijk redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker ongegrond te kunnen verklaren!

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen? !

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Er kan bijgevolg geen twijfel over bestaan dat verzoeker wel degelijk aan aandoeningen lijdt die een reëel risico vormen voor zijn fysieke integriteit. Dit wordt ook niet betwist door de arts-attaché.

3) Er bestaat geen adequate behandeling voor deze ziekte in zijn herkomstland

" Een ernstig zieke vreemdeling heeft enkel recht op een medisch verblijf in België als er in zijn herkomstland of het land waar hij wettig verblijf heeft, geen of slechts een onzekere of zeer beperkte beschikbaarheid is van medische zorgen voor zijn ziekte. "

Verzoeker gaat niet akkoord met de bestreden beslissing.

Verzoeker is een vreemdeling die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Bangladesh. DVZ faalt erin om dit te onderzoeken.

Alhoewel verzoeker dit wel aanhaalt in zijn verzoekschrift, weigert DVZ om dit te onderzoeken!

Het feit dat DVZ vermeldt dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit is geen afdoende motivering om de situatie in het land van herkomst niet te onderzoeken!

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Uit het voorgaande blijkt dat men de situatie in het land van herkomst diende te onderzoeken!

Dit wordt eveneens bevestigd in arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad.

In dit arrest wordt immers het volgende gesteld: "Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert. "

De arts - attaché heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/11 van uw Raad:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. '

Het feit dat de arts-attaché desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst."

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om het dossier van verzoeker individueel te onderzoeken. Dient men verwerende partij er niet op te wijzen dat zij verplicht

zijn het dossier individueel te beoordelen? Louter verwijzen naar algemene toestanden volstaat niet!

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Verzoeker begrijpt niet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift en de stukken die hij voegde!

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen en schorsen omwille van het feit dat deze een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel uitmaken."

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een fax van de arts-adviseur van 19 september 2014 aan verzoeker, waarin om bijkomende medische informatie wordt gevraagd (verzoekschrift, bijlage 3) en een brief van het ziekenhuis omtrent de verplaatsing van een afspraak van verzoeker (verzoekschrift, bijlage 4).

4.2. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: "de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden" (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en de vermelde beginselen zou schenden.

4.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

Artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

4.8. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 20 januari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (zie punt 1.3.), dewelke op 20 februari 2014 ontvankelijk werd verklaard (zie punt 1.4.). Bij zijn aanvraag maakte verzoeker twee standaard medische getuigschriften (hierna: SMG's) over van 16 december 2013 en 27 december 2013. Tevens maakte verzoeker een hospitalisatieverslag over op datum van 20 november 2013, een medisch verslag op datum van 25 november 2013 en een opnameverklaring van het ziekenhuis op datum van 28 oktober 2013. Na hiertoe te zijn opgeroepen door de arts-adviseur bij schrijven van 26 mei 2014 en van

19 september 2014, maakt verzoeker alsnog een SMG over op datum van 17 oktober 2014. In dit laatste SMG worden de volgende aandoeningen van verzoeker vermeld: miliaire tuberculose met SIADH, leverfunctiestoornissen, galblaas microlithiasis, hypovitaminose D en hemorrhoiden.

4.9. De bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, is gesteund op het advies van de arts-adviseur van 9 december 2014. Dit medisch advies, waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen, dat samen met de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht en dat integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing, bevat volgende overwegingen:

"Geachte heer

NAAM: S.(...), S.(...) A.(...)-A.(...) (...):

Mannelijk

nationaliteit: Bangladesh

geboren te (...) op (...)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 20.01.2014.

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften/verslagen voorgelegd ter staving van de aanvraag:

-Hospitalisatieverslag d.d. 20/11/2013, opgesteld door dr. R. V.(...), pneumoloog (opname op de dienst D3, pneumologie ZNA Stuivenberg van 28/10/2013 tot en met 18/11/2013).

-Consultatieverslag d.d. 25/11/2013, opgesteld door dr. P.(...) B.(...), pneumoloog (raadpleging longziekten ZNA Campus Stuivenberg op 25/11/2013).

-Medisch getuigschrift d.d. 16/12/2013, eveneens opgesteld door dr. P.(...) B.(...).

-Medisch getuigschrift d.d. 27/12/2013, opgesteld door dr. A. R.(...), huisarts.

-Medisch getuigschrift d.d. 17/10/2014, eveneens opgesteld door dr. A. R.(...).

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 34-jarige man in oktober 2013 - oktober 2014 medische zorgen kreeg in het kader van miliaire tuberculose met SIADH, hypovitaminose D, lumbago (waarvoor in december 2013 nog verdere investigatie naar ziekte van Pott) en leverfunctiestoornissen (tbc of medicamenteus geïnduceerd; echografisch bleken er in november 2013 geen hepatische afwijkingen, wel een forse galblaas met sludge en microlithiasis zonder tekens van cholecystitis). We noteren in deze context een hospitalisatie in het ZNA Stuivenberg van 28/10/2013 tot en met 18/11/2013, uit het betreffende hospitalisatieverslag blijkt dat in verband met deze militaire tuberculose initieel 6-ledige therapie opgestart werd, hetgeen op 05/11/2013 afgebouwd kon worden naar 4-ledige therapie.

In betrokkenes lopende medicamenteuze behandeling zoals vermeld in de medische getuigschriften van 16/12/2013 en 27/12/2013 weerhouden we INH 300 mg (farmaceutische stof isoniazide), RMP 600 mg (farmaceutische stof rifampicine), EMB 1200 mg (farmaceutische stof ethambutol), PYZ 1500 mg (farmaceutische stof pyrazinamide) en Pyridoxine 250 mg 1x/week (farmaceutische stof pyridoxine: vitamine B6).

Dr. B.(...) en dr. R.(...) maakten in de medische getuigschriften van 16/12/2013 en 27/12/2013 verder melding van een voorziene duur van de noodzakelijke behandeling van 9 maanden en van een gunstige evolutie na 9 maanden therapie.

In het aanvullend medisch getuigschrift van 17/10/2014 bevestigde dr. R.(...) dat de betrokkene gekend is met miliaire tuberculose met SIADH, leverfunctiestoornissen, galblaas microlithiasis en hypovitaminose D, alsook hemorrhoiden, dat de lopende behandeling op dat ogenblik bestond uit anti-tuberculostatica (voor een korte tijd), dat het een voortzetting van de bestaande medicamenteuze behandeling met RMP 600 mg, pyridoxine 250 mg, EMB 1200 mg en PYZ betrof, dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling +- onbepaald en afhankelijk van de algemene toestand was en dat de evolutie en de prognose goed waren met continue medische behandeling. Er blijken uit het betreffende medisch getuigschrift geen specifieke noden in verband met de medische opvolging.

We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen met betrekking tot de verdere medisch- specialistische (pneumologische) opvolging in verband met de beschreven medische problematiek (miliaire tuberculose met SIADH, hypovitaminose D, lumbago, leverfunctiestoornissen, galblaassludge/microlithiasis) na december 2013 (zoals bijvoorbeeld (een) consultatieverslag(en) pneumologie).

Niettegenstaande dr. R.(...) in het medisch getuigschrift van 17/10/2014 attesteerde dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling +- onbepaald en afhankelijk van de algemene toestand was, dienen we op te merken dat de te verwachten duur van een behandeling met tuberculostatica voor miliaire tuberculose 9 à 12 maanden bedraagt, dat deze termijn intussen verstreken is en dat uit de medische getuigschriften/verslagen zoals deze nu voorliggen geen overtuigende elementen weerhouden kunnen

worden ter staving van een noodzaak tot verlengen van de duur van deze behandeling met tuberculostatica (cfr. geen argumenten voor een ongunstige evolutie van de beschreven miliaire tuberculose of voor geneesmiddelenresistentie; dr.R.(...) attesteerde in het medisch getuigschrift van 17/10/2014 overigens dat de evolutie en de prognose goed waren met continue medische behandeling), noch ter staving van een eventuele bijkomende medische problematiek met een bijkomende en huidige lopende noodzakelijke medische behandeling/opvolging.

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen huidige noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren. Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er in verband met de beschreven medische problematiek (miliaire tuberculose met SIADH, hypovitaminose D, lumbago, leverfunctiestoornissen, galblaassludge/microlithiasis, hemorrhoiden) een huidig risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs indien er geen behandeling is in het land van herkomst.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

4.10. De Raad wenst te benadrukken dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de arts-adviseur te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan hierbij slechts nagaan of de bevindingen van de arts-adviseur niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

De Raad wenst tevens te benadrukken dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins de algemene wettelijke verplichting voortvloeit om steeds en ongeacht de concrete medische problematiek waarop de aanvraag gebaseerd is, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst te onderzoeken.

4.11. In zijn medisch advies van 9 december 2014 oordeelt de arts-adviseur dat "(...) Niettegenstaande dr. R.(...) in het medisch getuigschrift van 17/10/2014 attesteerde dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling +- onbepaald en afhankelijk van de algemene toestand was, dienen we op te merken dat de te verwachten duur van een behandeling met tuberculostatica voor miliaire tuberculose 9 à 12 maanden bedraagt, dat deze termijn intussen verstreken is en dat uit de medische getuigschriften/verslagen zoals deze nu voorliggen geen overtuigende elementen weerhouden kunnen worden ter staving van een noodzaak tot verlengen van de duur van deze behandeling met tuberculostatica (cfr. geen argumenten voor een ongunstige evolutie van de beschreven miliaire tuberculose of voor geneesmiddelenresistentie; dr.R.(...) attesteerde in het medisch getuigschrift van 17/10/2014 overigens dat de evolutie en de prognose goed waren met continue medische behandeling), noch ter staving van een eventuele bijkomende medische problematiek met een bijkomende en huidige lopende noodzakelijke medische behandeling/opvolging. (...) " Finaal blijkt uit de medische gegevens dat er geen actueel risico werd aangetoond op een onmenselijke of vernederende behandeling, "zelfs indien er geen behandeling is in het land van herkomst", waardoor er geen noodzaak bestond om een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in Bangladesh.

4.12. In zijn middel poneert verzoeker dat hij aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voldoet omdat hij in België verblijft, hetgeen niet wordt betwist, en aan een ziekte lijdt, zoals gedefinieerd in artikel 9ter, § 1, van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat hij aan tuberculose lijdt en betoogt dat zijn ziekte in het beste geval slechts gestabiliseerd kan worden middels een langdurige behandeling en regelmatige opvolging en het innemen van drie verschillende soorten medicatie. Volgens verzoeker vormen dit indicaties van de graad van ernst van de aandoening. In wezen oppert verzoeker dat er geen deugdelijk onderzoek zou zijn gevoerd.

4.13. De Raad stipt aan dat, in weerwil van wat verzoeker in zijn middel lijkt te willen doen geloven, de arts-adviseur nergens heeft gesteld dat verzoekers miliaire tuberculose geen ernstige aandoening zou

zijn. De ernst van de aandoening staat echter los van de behandelbaarheid en de behandelingsduur. De door verzoeker zelf overgemaakte medische stukken spreken van een *“(g)unstige evolutie na 9 maanden therapie”*. Deze behandelingstermijn van 9 maanden is, zo oordeelde de arts-adviseur in zijn medisch advies van 9 december 2014, inmiddels verstreken en er waren geen aanwijzingen dat de behandelingstermijn diende te worden verlengd. Met zijn stelling dat *“Het lijkt alsof verwerende partij alles doet om een negatieve beslissing te bekomen. (...) Het lijkt wel alsof men gewacht heeft tot de behandelingsperiode van 9 maanden voorbij is om een negatieve beslissing te kunnen nemen, zonder de actuele gezondheidssituatie van verzoeker werkelijk te willen beoordelen! (...)”* en men *“(...) reeds een vergevorderde aandoening van zijn ziekte moet hebben of halfdood moet zijn (...)”*, bevestigt verzoeker zelf dat er slechts sprake was van een behandelingsduur van 9 maanden en slaagt hij er niet in aan te tonen dat bovenstaand medisch advies van de arts-adviseur gebaseerd zou zijn op onjuiste gegevens of niet zou sporen met de voorgelegde medische stukken.

4.14. Daarnaast oppert verzoeker dat de ontvankelijkheidsbeslissing van de verwerende partij van 20 februari 2014 (zie punt 1.4.) een *“(...) zekere (...)”* indicatie vormt voor de ernst van zijn aandoeningen. De Raad merkt op dat de ontvankelijkheidsverklaring geen beoordeling inhoudt van de ernst van de aandoening en enkel tot gevolg heeft dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van de ten gronde behandeling van zijn medische regularisatie-aanvraag. Verzoeker toont niet aan in welk opzicht de ontvankelijkheidsbeslissing zou kunnen worden aanzien als een voorafname op de beslissing ten gronde. Bovendien werd, zoals reeds aangehaald, nergens ontkend dat verzoeker aan een ernstige aandoening leed.

4.15. Waar verzoeker in zijn middel verwijst naar een arrest van de Raad, dient er op gewezen te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet aan dat dit arrest, waarin enkel een beoordeling op grond van artikel 3 van het EVRM werd doorgevoerd, een gelijkaardige situatie zou betreffen als onderhavige zaak.

4.16. Verzoeker benadrukt dat met *“(...) ALLE elementen in het dossier (...)”* rekening dient te worden gehouden. Volgens verzoeker is de conclusie van de arts-adviseur te wijten aan het feit dat deze heeft nagelaten hem te onderzoeken en dat de arts-adviseur *“(...) zich slechts gebaseerd heeft op de medische attesten of slechts een deel ervan (...)”*, hetgeen volgens verzoeker een onzorgvuldigheid uitmaakt en dat een onderzoek aan het lichaam hem tot een andere conclusie zou hebben gebracht. De Raad wijst erop dat de arts-adviseur conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet niet verplicht is om over te gaan tot een onderzoek aan het lichaam maar dat hij, *“(...) indien hij dit nodig acht, de vreemdeling [kan] onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* De Raad meent dat de art-adviseur *in casu* de medische toestand van verzoeker duidelijk kon vaststellen en evalueren op basis van de voorgelegde medische stukken. Door louter te stellen dat een onderzoek de arts-adviseur tot een andere conclusie zou hebben gebracht en er onmogelijk een correcte beoordeling kon worden gemaakt van het dossier, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat een bijkomend medisch onderzoek de appreciatie van zijn medische toestand kon wijzigen. In deze aanvraagprocedure komt het in de eerste plaats aan verzoeker toe om alle nuttige medische informatie over te maken. Indien verzoeker van mening is dat de arts-adviseur niet over voldoende informatie beschikte, diende hij bijkomende medische attesten over te maken. Indien er geen bijkomende attesten worden neergelegd, kan de arts-adviseur concluderen dat de beschreven aandoeningen en behandelingen de actuele toestand weergeven. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt nergens in het advies aangegeven dat er onvoldoende informatie beschikbaar is om tot een conclusie te komen. Verzoeker verwijst in zijn middel naar het faxbericht van de arts-adviseur van 19 september 2014 en naar zijn afspraakbevestiging voor 28 mei 2015 in het Stuivenberg-ziekenhuis die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, stukken 3 en 4). De Raad wijst erop dat het faxbericht van de arts-adviseur laat blijken dat de beslissingnemende overheid wel degelijk inspanningen heeft gedaan om alle nuttige actuele informatie te vergaren alvorens de gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen. Uit de afspraakbevestiging, waarvan niet wordt aangetoond dat deze dateert van vóór het nemen van de bestreden beslissing, kan geenszins worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris en bij uitbreiding de arts-adviseur onzorgvuldig te werk zouden zijn gegaan, noch dat de beslissing zou zijn genomen *“(...) om een beslissing tot ongegrondheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen.”* De Raad stelt op grond van de informatie uit het administratief dossier vast dat verzoeker samen met zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een aantal medische stukken overmaakte, die allemaal opgenomen werden in het overzicht in het hierboven geciteerde medische advies. Aangezien de arts-adviseur van mening was dat deze stukken hem niet toelieten een duidelijk zicht te krijgen op de medische situatie, heeft hij het nodig geacht om op 26 mei

2014 en op 19 september 2014 bijkomende informatie op te vragen bij verzoeker. Nadat verzoeker een nieuw SMG van 17 oktober 2014 had overgemaakt, heeft de arts-adviseur gemeend voldoende informatie te hebben vergaard om zijn medisch advies te kunnen afleveren. In deze informatie wordt de stelling van de arts-adviseur dat de standaardbehandelingstermijn van de aandoening van verzoeker negen tot twaalf maanden bedraagt, ondersteund, waardoor de Raad van oordeel is dat de arts-adviseur wel degelijk zorgvuldig heeft gehandeld en een grondig onderzoek heeft gevoerd om tot een beslissing te komen.

4.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in een kennelijke wanverhouding tot de motieven. Er werd geen schending aangetoond van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.18. In een tweede middel onder de titel "V. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL", werpt verzoeker de schending op van de motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: 'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoeker, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.'

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: "Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bij gevolg mede uit het rechtsverkeer genomen."

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissingen te willen schorsen en vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel."

4.19. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van

zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.20. De Raad stelt vast dat in het bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk gewag wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...) moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

4.21. Verzoeker toont niet aan dat hij wel degelijk in het bezit zou zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt bijgevolg geschraagd door pertinente en draagkrachtige motieven.

4.22. Waar verzoeker stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de eerste bestreden beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en dat *“(...) indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden (...)”*, kan het volstaan erop te wijzen dat verzoeker geen gegrond middel heeft aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Verder duidt verzoeker niet waarom of op welke grond in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de motivering van de eerste bestreden beslissing zou dienen te worden hernomen of waarom naar deze beslissing diende te worden verwezen, zoals hij voorhoudt. Verzoeker betwist niet dat hij kennis heeft kunnen nemen van de motieven van de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en dat hij deze beslissing heeft kunnen aanvechten. Het gegeven dat verweerder pas overgaat of kon overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten na de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te hebben onderzocht en ten gronde afgewezen, betekent nog niet dat het bevel een loutere uitvoerings- of gevolgbeslissing is en niet op eigen juridische en feitelijke gronden kan bestaan. Verzoeker maakt ook niet concreet aannemelijk dat het bestreden bevel strijdig zou zijn met de instructies om het af te leveren.

4.23. De tweede bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen aangevoerd die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN